

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Mēs esam aicināti būt par zemes sāli, nevis cukuru.

Reimars A.C.Šulcs

JĒZUS SARUNU ETIĶETE

Mācību stunda par dvēseļu uzvarēšanu

“Bet tur bija kāds cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs. Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja Viņam: “Rabi, mēs zinām, ka tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā tu dari, ja Dievs nav ar to”. Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības”. (Jāņa 3: 1- 3).

Vai mēs neesam priecīgi, ka mums ir Jāņa evaņģēlijs 3.un 4.nodaļa, kur redzam Jēzu aci pret aci uzvaram kāda cilvēka dvēseli? Šajās divās nodaļās, kur Jēzus konfrontē visreligiozāko vīru, Nikodēmu, un vismazāk reliģiskāko sievieti, samarieti, mēs atrodam personiskās evaņģelizācijas principus.

Veiksmīgas evaņģelizācijas pirmais, visredzamākais princips:
DVĒSEĻU UZVARĒTĀJU NESASAISTA CILVĒKU IZSTRĀDĀTAS NORMAS – ETIĶETE.

Patiesām, etiķetei ir sava vieta un vērtība. Nevajadzētu košļāt ēdienu, plati atplešot muti. Nevajadzētu pārtraukt citu cilvēku sarunu. Vispirms jāpakalpo otram, tad pašam sev. Raudošu bērnu vajadzētu izvest no zāles dievkalpojuma laikā, utt.

Es augsti novērtēju pareizu un vietā piekoptu etiķeti. Mums tā vajadzīga, pat ļoti vajadzīga. Taču mums jāiemācās, ka dvēseļu uzvarēšanas procesā reti, kad etiķetes ieturēšana veicina evaņģelizācijas efektivitāti. Katram dvēseļu glābējam jāzina, ka kristietim pirmajā vietā ir darīt Dieva gribu un tikai pēc tam ievērot sociālās normas.

Jēzus savā sarunā ar Nikodēmu neļāva sev ietekmēties no standartās sarunāšanās etiķetes. Viņš nenāca, lai palielinātu etiķetes vērtīgumu, bet lai meklētu un glābtu pazudušos.

NIKODĒMA RAKSTURS

Apskatīsim tagad sarunas gaitu starp vienu no prominentākajiem reliģiskajiem līderiem Jeruzālemē un vispromenetāko personu dievišķajā vēsturē.

Nikodēms pats atnāca pie Jēzus un uzsāka sarunu. Pirmkārt, jāņem vērā, ka Nikodēms nāca pie Jēzus naktī, ne tāpēc, ka baidījās no jūdiem. Visdrīzāk, viņš bija ļoti aizņemts cilvēks un šis bija brīvs brīdis, kad parunāt ar Jēzu.

Otrkārt, Nikodēms uzsāka sarunu ar vārdiem: “Rabi, mēs zinām, ka tu esi Mācītājs, no Dieva nācis...” Nekur evaņģēlijos neatradīsim nevienu farizeju, kurš Jēzum pateiktu godbijīgākus vārdus par šiem.

Man patīk Nikodēms. Viņš bija labs cilvēks, prata atšķirt labo no sliktā. Pat nesatiekot vēl Jēzu, tikai dzirdot par viņa mācību un brīnumiem, Nikodēms saprata, ka Jēzus ir no Dieva. Vai arī tu esi tāds, Dieva vīrs, kas spēj atšķirt labo no ļaunā? Vai esi spējīgs noticēt, pat neredzot? Vai tu vairāk seko Svētā Gara liecībai vai fiziskajām acīm?

Nikodēms bija pozitīvs vīrs. Viņš neteica: “Es zinu, ka tu esi Mācītājs”, bet, “Mēs zinām...” savu apgalvojumu viņš izteica daudz, pat savu kolēģu vārdā. Nikodēmam bija loģiskā domāšana, viņš bija labs domātājs: “... neviens nevar tādas zīmes darīt... ja...”

Cik brīnišķīgi Nikodēms apsveicinājās ar Jēzu. “...no Dieva nācis” un “... ja Dievs nav ar to”. Vai variet atrast jaukāku farizeju par šo?

JĒZUS ATBILDES

“Patiesi, patiesi, es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes..”

Nikodēms bija vecais, labi apmācīts, izskolots zinātnieks, kas nāk no vislabākās izglītības sistēmas. Nikodēms augsti kotējās svētajā pilsētā un te nu nāk šis jaunais galdnieks, parādās no nekurienes un uz Nikodēma godbijīgo ievadu atbild: “tev jāpiedzimst no augšienes!” Citiem vārdiem, tev trūkst patiesa garīguma; tev nepieder Debesu valstība; tu neesi tajā iekšā.

Vai esi kādreiz brīnījies par to? Vai esi brīnījies, kāpēc Jēzus neatbildēja Nikodēmam, laipni sakot: “Paldies, jūsu godība, es apbrīnoju jūsu lielās zināšanas, kas prasījušas milzīgus upurus. Es cienu, ka jūs uz saviem pleciem iznesat visu draudzes nastu un par atziņu, ko Dievs jums devis, utt...”?

Atklāti runājot, Jēzus neatbildēja ar to pašu uz Nikodēma brīnišķīgajiem un pacilājošajiem vārdiem. Tā vietā Jēzus nekavējoties ieģrūda viņu paša garīgās nepietiekamības realitātē.

Vai tu vienmēr atbildi ar to pašu, ja cilvēki saka tev ko labu? Vai arī tu esi spējīgs uzreiz ķerties pie lietas, kā pat Jēzus to darīja?

Viena no problēmām dvēseļu uzvarēšanā ir tā, ka mēs to cenšamies darīt sociālās etiķetes rāmjos. Patiesība, kas mums jādzird ir sekojoša:

SOCIĀLĀ ETIĶETE VISBIEŽĀK KALPO NEKAM CITAM KĀ, LAI MĒS PAŠI UN CITI JUSTOS LABI.

Dvēseļu uzvarēšana nenozīmē, ka mums jāliek kādam justies ērti. Faktiski, ja tu liec grēciniekam justies labi, viņš reti kad redzēs vajadzību kaut ko mainīt. Pestīšana dod pārliecību tam, kuru mēģinām uzvarēt Jēzum, viņam jāvēlas kaut ko zaudēt, lai kaut ko iegūtu. "Jēzus teica : "Kas savu dzīvību tur mīļu, tam tā zūd." (Jāņa 12:24,25).

Daudzi dvēseļu uzvarētāji kļūst par sociālās etiķetes cietumniekiem, jo nevēlas apvainot to cilvēku, ar kuru runā kā arī grib izskatīties pietiekami labi šo cilvēku acīs, lai atstātu sev vēl kādu iespēju runāt ar viņiem. Diemžēl, "labs liecinieks" mūsdienu dvēseļu uzvarētāju klasēs ir veikls runātājs, kas, beidzot runāt, izskatās labi.

Nav nekādu šaubu, ka, ja pēc liecināšanas mēs izskatāmies labi, mums radīsies cita liecināšanas iespēja. Problēma ir tāda, ka mēs novedam grēcinieku līdz pārliecībai, kas liktu viņam saukt: "Dievs, esi žēlīgs man, grēciniekam!"

Mēs tā baidāmies kādu apvainot. Faktiski, apvainojums bieži vien var kļūt par labu pamatu pārliecības dzimšanai. Romiešiem 9:33 Pāvils saka: "Kā rakstīt: redzi, Es lieku liānā piedauzības akmeni, klinti, pār kuru jāklūp: bet, kas ir uz. Viņu paļausies, nepaliks kaunā!"

Grieķu vārds, kas šeit lietots, lai apzīmētu vārdu "apvainojums", (angļu val.- Es lieku liānā piedauzības akmeni un apvainojuma klinti ...) ir "skandalozī", no kura arī atvasināts vārds "skandāls". Jēzus lieto šo vārdu attiecībā uz sevi, jo viņa personība un uzvedība ir pilnīgs pretstats grēcinieka ceļiem un "Es" dzīvei. Grēciniekam tas liek noskumt, kļūpt, būt nemierīgam, tad šis uztraukums kļūst par cēloni grēcinieka sodīšanai, ja viņš atsakās mainīties vai arī tas kļūst par pakāpienu uz pestīšanu. Visur, kur vien Jēzus gāja, Viņš cilvēkus apvainoja – Viņš bija skandalozs! (sk.Mateja 11:6; 13:57; 15:12).

Ja jau evaņģēlijs ir tik apvainojošs, skandalozs, skumdinošs grēciniekam, tad tas ir zaudējis savu pestījošo spēku. Evaņģēlijs, kurš tiek pienests Svētā Gara svaidījumā nekad nevienu neatstās vienaldzīgu!

Protams, mēs nemeklējam veidus "kā kādu ar nodomu apvainot – nekādā ziņā. Pāvils mūs būdina: Ēsiet nevainojami (angļu val.- neapvainojiet nevienu) kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē" (1.kor. 10:32). Bet vārds "apvainojums" šeit, vēstulē kristiešiem, ir cits grieķu vārds, tam ir cits konteksts un nozīme. Citus apbēdināt nedrīkst mūsu nekristīgā uzvedība, patmīlība, rupjas,

augstprātīgas manieres, grēcinieku skumdināt drīkst tikai evaņģēlijs, kas darbojas mūsos un cauri mums, lai glābtu visus, līdz pēdējam. Lai evaņģēlijs glābtu, tam vispirms jānes pārlicība, jāapgaismo tumsa grēcinieka sirdī. Tāpēc Jēzus atbild Nikodēmam nevis ar sarunas etiķetes pieklājīgiem vārdiem, bet ar: “tev jāpiedzimst no augšienes”, atkārtojot to vēlreiz un vēlreiz! Tam seko vēl viens pārmetums mīlestībā: “tu esi Izraēla mācītājs un to nezini?” un vēl: “Ja jūs neticiet, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsiet, kad Es jums stāstīšu par debess lietām?” (Jāņa 3: 10, 12).

Kā jūs domājat, vai tas viss rāda, ka Jēzus no visas sirds pūlējās izskatīties labs Nikodēma acīs? Pasakiet, vai Jēzus vairāk domāja par to kā labāk izskatīties, liecināšanas laikā un pēc tam, vai arī Viņš visiem spēkiem centās ielikt kādu patiesību neglābtā cilvēkā – trīs reizes – lai Svētā Gara spēks padarītu viņu par ticīgo trīs gadus vēlāk.

Mans draugs, pārbaudi savu liecināšanu – tavu pieeju dvēseļu uzvarēšanai – lai redzētu, vai tu atstāj pietiekamu daudzumu evaņģēlija patiesības grēcinieka sirdī, lai Svētais Gars varētu viņu pārliecināt par grēku nožēlu. “Kas savu dzīvību tur mīļu, tam tā zūd.” Vai tu mēģini glābt grēcinieku, vai savu reputāciju, kad liecini?

Tātad, mācība nr.1 dvēseļu uzvarēšanā ir: nekļūsti par cilvēku iedibinātās sarunu vešanas un sociālās etiķetes cietumnieku, bet runā Dieva patiesību mīloši, tomēr, drosmīgi un skaidri, lai tā sasniedz grēcinieka sirdi.

Esmu bijis visefektīvākais dvēseļu uzvarēšanā tad, kad esmu bijis tiešs, vienkāršs, kā vaniļa un skaidrs kā ziemas rīts.

Mana liecība par dvēseļu uzvarēšanu

Mans pirmais cilvēks, ko es pievērsu ticībai, bija kāds universitātes students, kurš atnāca mani apciemot uz slimnīcu, kur es ārstējos 16 mēnešus. Viņš bija tik kautrīgs, ka 20 minūšu laikā, kamēr uzturējās manā palātā, nespēja iedomāties, ko ar mani runāt. Viņš nepateica nevienu pašu vārdu. Arī es, būdams ārkārtīgi kautrīgs, nevarēju izdomāt neko sakarīgu, ko pateikt, izņemot to, ka viņam jātop glābtam. Taču tas man prasīja kādas 20 minūtes, lai es visbeidzot pateiktu: “Kim, tev jāiet mājās un jāatdod sava sirds Jēzum.” Viņš aizgāja, tā arī nepateicis nevienu vārdu. Kad es to biju pateicis, vairs nejutos labi. Jutu, ka esmu viņu apvainojis. Jutos apkaunots, ka esmu izdarījis tādu sliktu darbu kā runājis ar viņu. Domāju, ka nekad vairs viņu neredzēšu. (Tas es vēl nezināju, liecināšana Sv. Garā apbēdina cilvēkus. Tāpat kā tas bija ar Jēzu un apustuļiem, tāpat arī būs ar mums). Bet Kims aizgāja mājās, nometās ceļos pie savas gultas un atdeva savu sirdi Jēzum un viņa vārds tika ierakstīts Jēzus dzīvības grāmatā. Vai es neizdarīju to pašu, ko Jēzus ar Nikodēmu, kad teica: “Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: tev jāpiedzimst no augšienes.” (Jāņa 3:7).

Man kauns (paldies Dievam par Jēzus asinīm, ka tas nav nosodošs kauns vai nomācošs kauns, bet tāds kauns, kas pārvērties dzinējspēkā kļūst par labāku Jēzus vēstnesi) – man kauns, ka pārāk bieži mana liecināšana nav atstājusi grēciniekā pārliecības vārdu.

Otrais cilvēks, kuru pievērsu ticībai, arī bija students. Būdams jauns kristietis, es nekad nebiju dzirdējis par evaņģelizāciju. Viss, ko es zināju darīt, bija lasīt Dieva Vārdu katru dienu, daudz lūgt. Vēl es zināju, ja es neko savās kopmītnēs neteikšu, lai pārliecinātu pazudušos, tad neviens cits arī to nedarīs. Es zināju, ka esmu atbildīgs par katru pazudušo dvēseli savās kopmītnēs. Tāpēc, vienmēr, kad Džs mani apciemoja, es viņam pasviedu kādu rakstvietu – katru reizi! Es izmantoju kāda vien rakstvieta man ienāca prātā, piem., : “Sākumā Dievs radīja debesis un zemi.” Džs nekad man neatbildēja - viņš vienkārši gāja tālāk pa gaiteni. Katru reizi, kad runāju, es jutos muļķīgi. Taču mana sāpe par pazudušajiem un atbildības sajūta par šo dvēseli lika man to atkal un atkal darīt, kad beidzot, kādu dienu pēc vairākiem mēnešiem, viņš piekļāvēja pie manām durvīm un teica: “Gribu tikt glābts.” Mēs kopā nometāmies uz ceļiem pie manas gultas un viņš atrada Jēzu.

Mans draugs, liecinot Nikodēmam, Jēzus pārkāpa etiķeti, lai sekotu vienam debesu etiķetes likumam: vienmēr darīt Dieva gribu. Gala rezultātā Nikodēms kļuva par Jēzus aizstāvi pret farizeju apsūdzībām (Jāņa 7: 50, 51), bet trīs gadus vēlāk viņš saudzīgi paņēma Jēzus ķermeni, lai sagatavotu bērēm (19:39).

Neļaujiet, lai cilvēku etiķete, manieres, tradīcijas ievilina jūs “nedzīvā” “bezgaršīgā” liecināšanā. Ja tava liecināšana nedod pārliecību, tā nenesīs arī pestīšanu. Atcerieties, ka būt līdzīgam Kristum nenozīmē būt jaukam, tas nozīmē – darīt Dieva gribu! Tas viss vēlāk lika Pāvīlam rakstīt: “Dievs mūs atradis par cienīgiem, uzticēdams mums evaņģēliju, un cenšamies izpatikt nevis cilvēkiem, bet Dievam, kas pārbauda mūsu sirdis. Mēs nekad neesam uzstājušies ar glaimiem.... nedz arī sagaidīdami godu no cilvēkiem....

(I Tesalon 2:4-6)

Jā, Jēzus neaicināja mūs būt par cukuru, bet gan par zemes sāli! Vai tava sāls ir zaudējusi garšu vai arī tā vēl arvien ir Dieva spēks pestīšanai!